

Arrest

nr. 116 032 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Namens verzoekende partijen worden op 17 december 2012 en op 30 januari 2013 aanvragen ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 22 augustus 2013 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij op 30 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2012 en 30.01.2013 werd ingediend door :

[...]

allen van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 17.12.2001 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 08.05.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 13.05.2002. Hieropvolgend verliet betrokkene België, Op 26.08.2008 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielpcedure werd op 23.02.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen.

Betrokkene beweert dat zij omwille van enorme problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werden, haar land van herkomst heeft verlaten en dat het voor haar onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit haar thuisland. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene' om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van enorme problemen, waardoor haar leven en vrijheid bedreigd werden, haar land van herkomst heeft verlaten en dat het voor haar onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit haar thuisland, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Aangezien er inzake de regularisatieaanvraag art. 9bis van betrokkenes echtgenoot, de heer [R.R.][...], eveneens een onontvankelijk beslissing werd genomen op 22.08.2013, geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld

in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder beweert betrokkene dat zij aan de voorwaarden voldoet en zich zodoende in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat haar oudste kind, [F.], hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Ook verwijst de advocaat naar het Kinderrechten verdrag. De loutere vermelding van het Kinderrechten verdrag kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het Kinderrechten verdrag zou geschonden worden.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2008 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, is werkwilg, heeft een vrienden- en kennissenkring, is werkwilg en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769), Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 22 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die eerste verzoekende partij samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 23.02.2010.

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.11.2012, aan haar betekend op 09.11.2012

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.11.2012, aan haar betekend op 09.11.2012

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat tweede en derde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 7 juni 2002 en 3 januari 2011, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door tweede en derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, gegeven dat zij ter terechtzitting niet betwist. Zij zet evenmin uiteen hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt aldus vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 30 augustus 2013 aan eerste verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Derwijze dient geen uitspraak meer te worden gedaan omtrent de door verwerende partij in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Eerste verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekster op 22.08.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Macedonië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bovendien geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoekster onontvankelijk is.

Dat verzoekster reeds sedert augustus 2008 in België verblijft met haar gezin en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Macedonië niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert al die tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster zijn centrum van belangen dat zij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de gewijzigde weg te doen.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander

kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoeksters morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, is duidelijk, nu zij wordt losgerukt van haar familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu zij in Macedonië geen enkel contact meer heeft waar zij zich zou tōt kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoekster voldoet aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie en nu het voor haar quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Macedonië, alwaar zij geen familieleden meer heeft, aangezien ze samen met haar familie in België woont.

Dat de onderbreking van het schooljaar van de dochter als buitengewone omstandigheid kan gezien worden.

Dat het oudste kind van verzoekster in België naar school gaat, en hier goede schoolresultaten behaalt. Dat bovendien haar oudste kind het grootste deel van haar schoolopleiding in België gevolgd heeft, en het ondenkbaar is dat zij haar schoolopleiding zal moeten verder zetten in een land, waarvan onderwijssysteem haar niet bekend is, en niet aan het hoge niveau van het Belgische onderwijssysteem kan tippen. Zij heeft trouwens geen enkele band meer met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Macedonië. Zij is gewend om in het Nederlands, in het Belgische schoolsysteem les te genieten. Van haar eisen dat zij haar schoolopleiding hier zou onderbreken om voor onbepaalde tijd opnieuw te moeten integreren in het schoolsysteem in Macedonië, maakt ook voor haar een buitengewone omstandigheid uit.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tōt verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

Verder kan verzoekster ook gewag maken van een uitstekende integratie. en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoekster op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoekster geenszins kan getwijfeld worden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) [...]".

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door eerste verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door eerste verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen eerste verzoekende partij betoogt – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. Zo wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de ingeroepen integratie en de schoolplicht van het oudste kind niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Er wordt immers aangegeven dat de elementen betreffende de integratie niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen, die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Wat de schoolplicht van het kind betreft, wordt verder gesteld dat eerste verzoekende partij niet heeft aangetoond dat het kind geen scholing kan verkrijgen in het land van herkomst. Hierbij wordt ook toegelicht dat niet blijkt dat gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet te vinden is in het land van herkomst vereist is. De verwijzing door eerste verzoekende partij naar een arrest van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat dient te worden gemotiveerd omtrent de argumenten van integratie en schoolplicht, is – gelet op het gegeven dat *in casu* wel een formele motivering op dit punt is voorzien – niet dienstig.

De Raad besluit dat eerste verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. In de mate dat eerste verzoekende partij aangeeft dat een onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motivering ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voorafgevoerde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.2.2.2. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat eerste verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij oordeelde evenwel dat eerste verzoekende partij met haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

3.2.2.3. Eerste verzoekende partij geeft allereerst aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing waarbij de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij stelde hiertoe dat deze bepaling *in casu* niet speelt, nu enerzijds de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geldt voor het gehele gezin en anderzijds gewone sociale relaties niet vallen onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling. Eerste verzoekende partij betoogt dat er aldus aan voorbij wordt gegaan dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd – waaruit ook volgt dat zij geen actuele band meer heeft met haar herkomstland – waardoor een terugkeer van onbepaalde duur naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing dient te worden getoetst aan zijn conformiteit met artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Eerste verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift niet op welk concreet gezins- of familiaal leven zij doelt, zodat dient te worden aangenomen dat zij enkel doelt op een gezinsleven met haar kinderen en partner. Wat het gezinsleven betreft, weerlegt eerste verzoekende partij de motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen geldt voor het gehele gezin en er derhalve geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Zij maakt ook niet aannemelijk dat het in België beleefde gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en, zoals in het verleden, niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Er kan verder niet worden ingezien waarom het gegeven dat eerste verzoekende partij thans een gezinsleven in België heeft, uitsluit dat zij nog andere familieleden in het land van herkomst heeft en waarom dit zou verhinderen dat zij opnieuw contact zoekt met eventuele overige familieleden.

Een privéleven in België, dat los staat van het ingeroepen gezinsleven als dusdanig, wordt door verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet aangenomen. Er wordt aangegeven dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Eerste verzoekende partij beperkt er zich in haar verzoekschrift toe op algemene wijze te stellen dat zij een nieuw leven en het centrum van haar belangen in België heeft opgebouwd – waarbij zij op algemene wijze wijst op een vriendenkring – en aldus wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM in België heeft, doch de stelling van verwerende partij dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824) en eerste verzoekende partij blijft in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de door haar opgebouwde sociale relaties in België niet van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Eerste verzoekende partij betoogt nog dat zij geen banden meer heeft met haar herkomstland en er niemand meer kent en dat er aldus geen garanties zijn dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan gedurende de tijd die de procedure in beslag zal nemen. Uit nazicht van het administratief dossier, en de hierin vervatte aanvragen om machtiging tot verblijf, blijkt evenwel niet dat eerste verzoekende

partij in het kader van deze aanvragen als dusdanig heeft aangegeven dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst. Met dit gegeven kon verwerende partij, onder meer in zijn beoordeling van artikel 8 van het EVRM, dan ook geen rekening houden. Het komt niet aan de Raad als annulatierechter toe om deze elementen in de plaats van het bestuur te beoordelen. Eerste verzoekende partij had de mogelijkheid om alle argumenten en elementen die volgens haar verhinderen dat zij de aanvraag kan indienen vanuit het land van herkomst aan te brengen, doch vond dit gegeven blijkbaar op dat ogenblik zelf niet belangrijk genoeg om er melding van te maken. Ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat eerste verzoekende partij zich in haar verzoekschrift op dit punt opnieuw beperkt tot algemene stellingnames die noch concreet worden toegelicht noch worden gestaafd aan de hand van een begin van bewijs.

Hoe dan ook benadrukt de Raad verder dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat eerste verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Zij beroept zich op een schending van artikel 8 van het EVRM opdat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in haar land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in enig gezins- of privéleven. Eerste verzoekende partij toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen bestaan die haar verhinderen een privé- en familieleven te onderhouden in haar land van herkomst.

Eerste verzoekende partij toont niet aan dat de stelling van verwerende partij dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM omdat enerzijds de gezinsbanden niet zullen worden verbroken en anderzijds omdat gewone sociale relaties niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.2.4. Eerste verzoekende partij geeft verder aan evenmin akkoord te gaan met de motivering waarbij de scholing van het oudste kind niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat niet is aangetoond dat het kind geen school kan lopen in het herkomstland en dat niet blijkt dat het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die niet beschikbaar zou zijn in haar land van herkomst. Eerste verzoekende partij betoogt dat niet kan worden verwacht dat het kind zijn onderwijs dient verder te zetten in een onderwijssysteem dat hem niet bekend is en dat niet van hetzelfde hoge niveau is als het Belgische onderwijs. De Raad merkt, wat dit betreft, allereerst op dat eerste verzoekende partij zelf aangeeft dat haar oudste kind ook reeds school heeft gelopen in Macedonië. Zij kan aldus niet voorhouden dat dit onderwijssysteem het kind niet bekend is. Aan de hand van haar betoog – dat zich in wezen opnieuw beperkt tot algemene stellingnames die niet concreet worden onderbouwd – toont eerste verzoekende partij in ieder geval het kennelijk onredelijk karakter van voormelde motivering in de eerste bestreden beslissing ook niet aan. Er kan hierbij tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Eerste verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan op basis waarvan in huidige voorliggende zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Eerste verzoekende partij verwijst in dit verband weliswaar naar een arrest van de Raad van State, doch blijft in gebreke aan te tonen dat de feiten die aan de grondslag van dit arrest lagen gelijkaardig zijn aan de feiten in voorliggende zaak. Specifiek waar zij wijst op de onderbreking van een schooljaar, dringt de vaststelling zich ook op dat zij dit gegeven niet heeft ingeroepen in haar aanvragen om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid. Het kwam haar nochtans toe om op duidelijke en precieze wijze te duiden welke concrete buitengewone omstandigheden zij wenste in te roepen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om indien gewenst verwerende partij te vragen om uitstel om gevolg te geven aan het haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten teneinde de verdere scholing in het herkomstland voor te bereiden en/of gebruik te kunnen maken van de schoolvakanties teneinde terug te keren en dit op een wijze dat de scholing van de kinderen zo weinig mogelijk hinder ondervindt. Er blijkt niet dat zij zulks reeds heeft gedaan.

3.2.2.5. De stelling van verwerende partij dat de ingeroepen integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan weerhouden worden is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in*

België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Eerste verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat het *in casu* alsnog kennelijk onredelijk zou zijn waar verwerende partij de elementen van integratie niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheden.

3.2.2.6. De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet betwist.

3.2.2.7. De uiteenzetting van eerste verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

3.2.2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Eerste verzoekende partij betoogt dat zij geen garanties heeft dat zij in haar land van herkomst een aanvraag zal kunnen indienen of dat deze zal opgevolgd worden en betoogt dat de diplomatieke of consulaire posten de aanvragen manifest naast zich neer zouden leggen. Naast de vaststelling dat dit argument door eerste verzoekende partij niet werd opgeworpen in haar aanvragen om machtiging tot verblijf, en verwerende partij er bijgevolg geen rekening mee kon houden, merkt de Raad op dat eerste verzoekende partij zich op dit punt beperkt tot vage beweringen die zij op geen enkele wijze staft met een begin van bewijs.

Met haar betoog toont eerste verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Eerste verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvragen heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

Eerste verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvragen om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Eerste verzoekende partij houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat zij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. Zij blijft ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

Eerste verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Er is geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het middel is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS